

LIETUVOS ADMINISTRACINIŲ GINČŲ KOMISIJA

S P R E N D I M A S

2026 m. vasario 5 d. Nr. 21RE-
(AG-1136/06-2025)

Vilnius

Lietuvos administracinių ginčų komisija (toliau – Komisija), susidedanti iš Komisijos narių Eglės Bilevičiūtės, Ingos Morkvėnienės (Komisijos posėdžio pirmininkė ir pranešėja) ir Žydrūno Plytniko,

sekretoriaujant Edividui Praleikai,

dalyvaujant pareiškėjos uždarnosios akcinės bendrovės „Tremora“ atstovei X. X. ir advokatui X.

Y.,

atsakovo Lietuvos kino centro prie Kultūros ministerijos įgaliotiems atstovams X. A. ir X. B., viešame Komisijos posėdyje žodinio proceso tvarka nuotoliniu būdu, naudojant informacines ir elektroninių ryšių technologijas (per vaizdo konferenciją), išnagrinėjo administracinį ginčą pagal pareiškėjos uždarnosios akcinės bendrovės „Tremora“ skundą atsakovui Lietuvos kino centrui prie Kultūros ministerijos dėl Lietuvos kino centro prie Kultūros ministerijos sprendimo panaikinimo ir įpareigojimo atlikti veiksmus.

Komisija

n u s t a t ė:

pareiškėja uždaroji akcinė bendrovė „Tremora“ (toliau – pareiškėja) skundu Komisijos prašo panaikinti atsakovo Lietuvos kino centro prie Kultūros ministerijos (toliau – atsakovas, LKC) 2025 m. gruodžio 9 d. sprendimą Nr. S-1028 „Dėl vaidybinio ilgametražio filmo gamybos darbų projekto paraiškos „Kavinė Neringa“ (toliau – ir Sprendimas) ir įpareigoti LKC iš naujo atlikti paraiškos administracinės atitikties vertinimą, teisėtai aiškinant Lietuvos Respublikos kino įstatymo (toliau – Kino įstatymas) 3 straipsnio nuostatas, ir perduoti paraišką svarstyti ekspertų komisijai, jeigu nėra kitų Parengiamųjų filmo ir gamybos darbų projektų valstybinio finansavimo taisyklių, patvirtintų Lietuvos Respublikos kultūros ministro 2016 m. kovo 23 d. įsakymu Nr. IV-248 „Dėl Parengiamųjų filmo ir gamybos darbų projektų valstybinio finansavimo taisyklių patvirtinimo“ (toliau – Taisyklės), aiškiai nustatytų atmetimo pagrindų. Subsidiariai (jei Komisija manytų, kad būtinas papildomas dokumentų patikslinimas) – įpareigoti LKC pateikti konkretų motyvuotą trūkumų sąrašą ir suteikti protingą terminą jiems pašalinti.

Pareiškėja paaiškino, kad pateikė vaidybinio ilgametražio filmo gamybos darbų projekto paraišką „Kavinė Neringa“ (toliau – Paraiška) LKC organizuojamam valstybės finansavimo konkursui. Paraiškoje patvirtinta, kad filmas atitinka Kino įstatymo 3 straipsnio 1 dalies nacionalinio filmo sąlygas: didžiausias finansinis įnašas – Lietuvos filmo gamintojo; režisierius ir (ar) scenarijaus autorius – Lietuvos Respublikos pilietis; filmas lietuvių kalba (arba įgarsintas (subtitruotas) lietuvių kalba). Projekte numatytas užsienio bendragamintojas (Dagstar Films, Vokietija). Pagal pateiktą finansinį planą bendras filmo biudžetas – 1 602 000 Eur, Lietuvos gamintojo (I–II dalys) finansinė dalis – 1 298 500 Eur (81,05 proc.), bendragamintojo (III dalis) finansinė dalis – 303 500 Eur (18,95 proc.). Taigi bendragamintojo dalis yra 18,95 proc., t. y. 1,05 procentinio punkto mažesnė nei 20 proc. (80/20) proporcija. Kartu su Paraiška pateikta bendros gamybos ketinimų sutartis (preliminarus

susitarimas (memorandumas)). Šiame etape galutinė bendros gamybos sutartis objektyviai dažnai nėra sudaroma, nes LKC paprastai yra vienas pirmųjų finansavimo šaltinių, nuo kurio priklauso galutinis finansinis planas ir finansinių šaltinių ir išpareigojimų detalizavimas vyksta po pirminio sprendimo dėl nacionalinio finansavimo. LKC Sprendimu Paraiška buvo atmeta administracinės atitikties vertinimo metu, nurodant, kad pateikta ketinimų sutartis tariamai neatitinka Europos Tarybos konvencijos dėl bendros kino filmų gamybos (toliau – ir Konvencija), todėl, remiantis Taisyklių 51 punktu, Paraiška neperduodama ekspertams.

Dėl nacionalinio filmo statuso ir Kino įstatymo 3 straipsnio sisteminio aiškinimo pažymi, kad Kino įstatymo 3 straipsnio 1 dalyje įtvirtinti nacionalinio filmo kriterijai. Jeigu filmas atitinka minėto įstatymo 3 straipsnio 1 dalies sąlygas, jis laikomas nacionaliniu filmu. Kino įstatymo 3 straipsnio 2 dalis nustato alternatyvų pagrindą – bendros gamybos filmo pripažinimą nacionaliniu, kai nacionalinis statusas grindžiamas Konvencija ir (ar) kitomis Lietuvos Respublikos tarptautinėmis sutartimis. Sistemiškai ir teleologiškai vertinant, 3 straipsnio 1 dalis ir 2 dalis yra alternatyvūs nacionalinio filmo pripažinimo pagrindai, o ne kumuliatyvūs reikalavimai, kuriuos nacionalinis filmas privalėtų atitikti kartu.

Dėl Taisyklių 24 punkto ir įstatymo viršenybės (*lex superior*) pažymėtina, kad Taisyklėse nustatyta, jog konkursui teikiamas filmo projektas turi atitikti Kino įstatymo 3 straipsnyje nustatytą nacionalinio filmo sąvoką. Poįstatyminiu teisės aktu (Taisyklėmis) negali būti nustatomi papildomi, įstatyme nenumatyti reikalavimai, kurie *de facto* susiaurintų nacionalinio filmo sampratą ar apribotų teisę dalyvauti konkurse. Sprendimas faktiškai sukuria papildomą sąlygą nacionaliniam filmui – privalomą Konvencijos procentų atitikimą – nors ši sąlyga nėra numatyta Kino įstatymo 3 straipsnio 1 dalyje.

Dėl Taisyklių 27 p. įvykdymo: „sutartis arba preliminarai sutartis“ pažymi, kad Taisyklių 27 punkto reikalavimas yra įvykdytas. Sprendime nepagrįstai sutapatinamas „preliminarios sutarties“ pateikimo reikalavimas su pareiga šiame etape pateikti galutinę, pilnai detalizuotą bendros gamybos sutartį, nors Taisyklės aiškiai leidžia pateikti preliminarų dokumentą.

Dėl Taisyklių 4.4 papunkčio turinio ir LKC padarytos išvados nepagrįstumo pažymi, kad Taisyklių 4.4 papunktis bendros gamybos sutartį apibrėžia nurodydamas teisės šaltinius (Konvenciją, kitas Lietuvos Respublikos tarptautines sutartis, ES ir Lietuvos Respublikos teisės aktus) ir privalomas sutarties sąlygas (filmo apibūdinimas, biudžetas, bendragamintojų išpareigojimai, teisių/pajamų pasidalijimas, keitimo/nutraukimo tvarka). Sprendime nenurodyta, kokių konkrečių Taisyklių 4.4 papunkčio privalomų sąlygų ketinimų sutartyje trūksta, ar kurios jos dalys neatitinka. Vietoje to pateikiamas abstraktus teiginys apie „Konvencijos neatitikimą“. Toks motyvavimas neleidžia nei suprasti realaus trūkumo, nei jo pašalinti.

Dėl Konvencijos procentų taikymo ribų nacionalinio filmo atveju pažymi, kad net jeigu LKC laikytų, jog pagal Konvencijos 6 straipsnio 2 dalį (kai Konvencija taikoma dvišalei bendros gamybos situacijai) aktuali 80/20 proporcija (minimali 20 proc. dalis), tai Konvencijos 9 straipsnyje įtvirtinta finansinės bendros gamybos (*financial co-production*) išimtis: mažumos bendragamintojo įnašas gali būti vien finansinis ir gali sudaryti nuo 10 proc. iki 25 proc. gamybos sąnaudų (Konvencijos 9 straipsnio 1 dalies a punktas). Tokiais atvejais ko-produkcijos statusas suteikiamas kompetentingų institucijų sprendimu kiekvienu konkrečiu atveju (Konvencijos 9 straipsnio 2 dalis).

Taip pat pareiškėja pažymi, kad jos projektas pagal Kino įstatymo 3 straipsnio 1 dalį yra nacionalinis, todėl Konvencijos procentų ribos negali būti laikomos nacionalinio filmo finansavimo konkurse dalyvavimo sąlyga. Pateiktame finansiniame plane bendra gamintojo dalis yra 18,95 proc. – tai artima 20 proc. ribai ir kartu patenka į Konvencijos 9 straipsnyje numatytą 10–25 proc. finansinės bendros gamybos intervalą, o galutinis procentas objektyviai priklauso nuo LKC sprendimo dėl finansavimo ir vėlesnio plano tikslinimo. Pareiškėjai nėra reikalingas Konvencijos sertifikavimas (pvz., *Eurimages* tikslams), todėl toks procentų neatitikimas (jei jis apskritai būtų laikomas reikšmingu) savaime neturėtų būti pagrindas eliminuoti nacionalinį projektą administraciniame etape. Bendros gamybos ketinimų sutarties 1 punkte yra pažymėta, kad projektas bus vykdomas pagal

Konvencijos sąlygas ir iš esmės atitinka visas Konvencijos sąlygas dėl kūrybinio ir ekonominio bendradarbiavimo.

Dėl nepakankamo motyvavimo ir gero administravimo principo pažymi, kad Sprendimas nepateikia konkrečios Konvencijos nuostatos, kuri neva pažeista, konkrečių ketinimų sutarties punktų, kurie laikomi netinkamais, taip pat paaiškinimo, kodėl netaikomos kitos Lietuvos Respublikos tarptautinės sutartys, kurios aiškiai minimos tiek Kino įstatymo 3 straipsnio 2 dalyje, tiek Taisyklių 4.4 papunktyje. Tokie motyvavimo trūkumai prieštarauja sprendimų skaidrumo ir pagrįstumo reikalavimams, taip pat paneigia pareiškėjo teisę į efektyvią gynybą (nes nėra aišku, ką tiksliai ginčyti ir kaip tikslinti dokumentus).

Dėl proporcingumo ir mažiau ribojančių priemonių pažymi, kad net jei LKC matytų formalų trūkumą, administracinės atitikties stadijoje neproporcinga taikyti griežčiausią sankciją – paraiškos atmetimą – kai tikslą (aiškesnį dokumentų turinį ar finansinio plano tikslinimą) būtų galima pasiekti mažiau ribojančiomis priemonėmis (prašant patikslinti/pateikti papildomą paaiškinimą). Atsižvelgiant į projekto etapą, 1,05 procentinio punkto nuokrypis nuo 20 proc. ribos negali pagrįsti visiško eliminavimo iš konkurso, ypač kai filmas atitinka visus nacionalinio filmo kriterijus.

Pasisakydama dėl teisėtų lūkesčių ir vienodo taikymo principo (jei aktualu), pareiškėja nurodo, jog jai yra žinoma, kad ankstesniais metais nacionalinių filmų atveju LKC praktikoje koprodukcijos procentai administracinėje stadijoje nebuvo taikomi kaip absoliutus atmetimo pagrindas. Jeigu LKC praktika pasikeitė, tokia praktika turi būti aiškiai pagrįsta teisės normomis ir taikoma vienodai, o pareiškėjai turi turėti galimybę iš anksto suprasti reikalavimus. Šiuo atveju Sprendimas nepateikia argumentų, kodėl staiga nacionalinio filmo atveju taikomas kumuliatyvus (3 straipsnio 3 dalis + Konvencija) modelis.

Pareiškėja Komisijai 2026 m. sausio 29 d. pateiktuose papildomuose rašytiniuose paaiškinimuose į LKC atsiliepiama į skundą, be kita ko, nurodė, kad LKC teigia, jog net ir tie filmai, kurie atitinka Kino įstatymo 3 straipsnio 1 dalį, tačiau yra bendros gamybos filmai, privalo papildomai atitikti ir 3 straipsnio 2 dalį, tačiau toks teiginys ignoruoja Kino įstatymo 2 straipsnio sąvoką: „Bendra filmo gamyba“ apibrėžiama kaip gamyba pagal bendros filmo gamybos sutartį, sudarytą vadovaujantis Konvencija, kitomis tarptautinėmis sutartimis ir kt. Vadinasi, pareiškėjos teigimu, teisinė „bendros gamybos“ kvalifikacija nėra vien faktinis bendradarbiavimo faktas ar varnelė paraiškoje – ji yra siejama su sutarties sudarymu pagal tam tikrą teisinį režimą. Nagrinėjamu atveju LKC pats konstatuoja, kad pateiktas susitarimas (ketinimų sutartis/memorandumas) Konvencijos prasme neatitinka (dėl 80/20). Jeigu taip, tuomet, pasak pareiškėjos, darytina išvada, kad šiuo etapu projektas Konvencijos prasme nėra „bendra gamyba“ (nes nėra sutarties, sudarytos vadovaujantis Konvencija), o yra nacionalinio filmo projektas su užsienio partnerio finansiniu ir (ar) kūrybiniu dalyvavimu. Tokiu atveju taikytina Kino įstatymo 3 straipsnio 1 dalis kaip pakankamas nacionalinio filmo pagrindas, o 3 straipsnio 2 dalis (Konvencijos režimas) negali būti priverstinai „prikabinta“ ir panaudota kaip atmetimo pagrindas. LKC kumuliatyvinis aiškinimas (3 straipsnio 1 dalis + 3 straipsnio 2 dalis) iš esmės reiškia, kad kiekvienas nacionalinis filmas, kuris turi bet kokį užsienio bendragamintoją ar finansuotoją, privalo tenkinti Konvencijos procentus, net jei Konvencijos statuso pareiškėjas neprašo ir jam nereikia Konvencijos sertifikavimo. Tai yra įstatymo tikslui priešingas rezultatas: nacionalinio kino finansavimo mechanizmas tampa instrumentu riboti papildomų teisėtų lėšų pritraukimą, nors Kino įstatymas numato galimybę kiną finansuoti ir iš kitų teisėtai gautų lėšų (papildomi šaltiniai). Dėl Konvencijos 6 straipsnio 2 dalies ir Konvencijos 9 straipsnio (finansinė bendra gamyba) taikymo LKC nurodo, kad Vokietija nėra ratifikavusi 2017 m. Konvencijos, todėl taikytina 1992 m. Konvencijos 6 straipsnio 2 dalis (20 proc. minimumas). Pareiškėja šio teiginio iš esmės neginčija, tačiau pažymi, kad LKC nepagrįstai šią nuostatą traktuoja kaip vienintelę galimą – nepaisydamas Konvencijoje numatytų išimčių. Konvencijoje yra numatyta finansinės bendros gamybos (*financial co-production*) galimybė: mažumos bendragamintojo įnašas gali būti vien finansinis ir sudaryti nuo 10 proc. iki 25 proc. gamybos sąnaudų. Šiuo atveju bendragamintojo dalis yra 18,95 proc., t. y. ji patenka į Konvencijoje numatytą 10–25 proc. intervalą. Taigi vien tik 6 straipsnio 2 dalies 80/20 rėmo taikymas be 9 straipsnio analizės yra selektyvus ir

nepilnas Konvencijos aiškinimas. Papildomai pažymėtina, kad 2017 m. redaguotoje Konvencijoje dvišalės bendros gamybos atvejams numatyta lankstesnė 10-90 įnašų riba, o Konvencijos logika, kai įnašas mažesnis nei 20 proc. arba tik finansinis, yra diskrecinė (valstybė gali riboti paramos schemas, bet tai nėra automatinė pasekmė). Tai dar kartą patvirtina, kad Konvencijos nuostatų taikymas turi būti motyvuotas ir proporcingas, o ne grindžiamas vien formalia procentų aritmetika. LKC atsiliepime pirmą kartą teigia, kad jis yra „kompetentinga institucija“ finansinės bendros gamybos klausimu ir kad jis „nepritarė“ finansinei bendrai gamybai, o nepritarimas esą išreikštas atmetant paraišką. Pareiškėja pažymi, kad toks argumentas negali pateisinti Sprendimo dėl šių priežasčių: 2025 m. gruodžio 9 d. sprendime nėra nei vienos nuorodos į Konvencijos 9 straipsnį, nėra jokie vertinimo pagal 10 straipsnio kriterijus ir nėra motyvuoto administracinio sprendimo dėl (ne)sutikimo finansinei bendrai gamybai. Atsiliepime pateiktas „po fakto“ aiškinimas negali pakeisti ar papildyti pirminio sprendimo motyvų. Jeigu LKC naudoja diskreciją (pritarti / nepritarti) finansinei bendrai gamybai, ši diskrecija turi būti realizuota skaidriai, motyvuotai ir proporcingai, nurodant faktines aplinkybes ir kriterijus. Vien formalus atmetimas dėl procento, nepaaiškinant kodėl 9 straipsnis netaikomas, nėra diskrecijos įgyvendinimas. LKC prielaida, kad Vokietijos institucijos „neturėtų pritarti“ vien dėl to, kad šiuo etapu nėra gautas finansavimas, yra hipotetinė ir negali būti atmetimo pagrindas. Ginčo objektas – LKC sprendimo teisėtumas Lietuvos finansavimo konkurse, o ne spėjimas apie būsimus kitos valstybės institucijų veiksmus.

Dėl Taisyklių 27 punkto, 4.4 papunkčio ir motyvavimo pareigos LKC tvirtina, kad paraiška neatitiko Taisyklių 27 punkto, nes kartu pateikta ketinimų sutartis tariamai neatitiko Konvencijos. Tačiau Taisyklių 27 punktą reikalauja pateikti bendros gamybos sutarties ar preliminarios sutarties kopiją, o pareiškėja tai ir padarė. Ginčas realiai yra dėl to, kaip LKC taiko Taisyklių 4.4 papunkčio „atitikimo“ kriterijų, ir ar šis taikymas neprieštarauja Kino įstatymo 3 straipsnio 1 daliai. Papildomai pareiškėja pažymi, kad ketinimų sutartis (preliminarius susitarimas) ir bendros gamybos sutartis nėra tapačios: 4.4 papunktyje detalios privalomos sąlygos logiškai taikomos bendros gamybos sutarčiai kaip galutiniam dokumentui, o ketinimų sutartis pagal savo esmę yra preliminari ir vėliau tikslinama. Todėl vien tai, kad ketinimų sutartyje nėra visų 4.4 papunktyje išvardytų detalių ar kad finansinis pasiskirstymas dar tikslintinas, nereiškia 27 punkto pažeidimo ir negali būti automatinis atmetimo pagrindas administracinėje stadijoje. Papildomai akcentuoja, kad net jei būtų teigiama, jog Taisyklių 27 punkto ir 4.4 papunkčio santykis yra „neaiškus“, toks neaiškumas negali būti panaudotas kaip pagrindas pareiškėjai nepalankiausiam rezultatui – paraiškos eliminavimui iš konkurso. Administravimo subjektas privalo nustatyti aiškius ir prognozuojamus reikalavimus; dviprasmybės ar spragos negali virsti „slaptais“ kriterijais, kurie paaiškėja tik atmetimo momentu. Jeigu LKC laikė, kad ketinimų sutartyje trūksta konkrečių detalių, jis turėjo tai aiškiai įvardyti ir motyvuoti, o ne retroaktyviai aiškinti Taisykles taip, lyg būtų reikalaujama galutinės, pilnai detalizuotos bendros gamybos sutarties. Be to, Konvencijos (koreguotos redakcijos) I priede (Paraiškos pateikimo tvarka) tiesiogiai numatyta, kad prašymui dėl laikino bendros gamybos statuso pakanka bendros gamybos sutarties arba trumpo susitarimo (*deal memo*). Todėl pateikta ketinimų sutartis/memorandumas negali būti laikoma netinkamu dokumentu vien dėl to, kad tai preliminarus susitarimas. LKC teigia, kad papildomai telefonu buvo paaiškinta, „kodėl neatitinka“. Pareiškėja pabrėžia, kad viešojo administravimo sprendimo motyvai turi būti išdėstyti pačiame sprendime (rašytinėje formoje), o ne pakeičiami žodiniiais paaiškinimais. Be to, Komisija vertina sprendimo teisėtumą pagal sprendimo turinį ir jo priėmimo metu turėtą informaciją, o ne pagal vėlesnę komunikaciją. LKC pripažįsta, kad „sutarties memorandumas“ jam buvo reikalingas įvertinti įsipareigojimus ir procentus. Tai tik patvirtina pareiškėjos poziciją: jei klausimas yra finansinio plano ir įsipareigojimų detalumas projekto stadijoje, tai yra tikslinamas aspektas, o ne absoliutus pagrindas eliminuoti projektą iš konkurso. LKC pasirinko griežčiausią priemonę (atmetimą), nevertindamas mažiau ribojančių alternatyvų. Dėl „techninio pobūdžio trūkumų“ ir proporcingumo LKC remiasi Taisyklių 52 punktu ir teigia, kad šiuo atveju negalėjo būti taikoma trūkumų taisymo logika, nes tai nėra techninis trūkumas, o Taisyklių 27 punkto neatitikimas. Pareiškėja pažymi, kad Taisyklių 27 punkto neatitikimas nebuvo nustatytas tinkamai, nes nebuvo įvertinta Konvencijos 9 straipsnio išimtis ir nebuvo motyvuoto sprendimo dėl

nepritavimo finansinei bendrai gamybai; faktinis skirtumas yra 1,05 procentinio punkto ir objektyviai priklauso nuo dar nenustatyto LKC finansavimo dydžio bei vėlesnio finansinio plano tikslinimo. Tokio pobūdžio situacija iš esmės atitinka atvejį, kai „pateiktų duomenų nepakanka nustatyti ar paraiška atitinka reikalavimus“ arba kai reikia patikslinti duomenis – tai yra būtent tokia situacija, kurią racionalu spręsti patikslinimu, o ne atmetimu. Proporcingumo principas reikalauja pasirinkti mažiausiai ribojančią priemonę, kuri leidžia pasiekti teisėtą tikslą. Šiuo atveju teisėtas tikslas (užtikrinti taisyklių laikymąsi ir teisėtą finansavimo skyrimą) galėjo būti pasiektas paprašius patikslinti finansinį planą/įsipareigojimų aprašymą ar pateikti papildomą paaiškinimą, ypač atsižvelgiant į tai, kad projektas pagal Kino įstatymo 3 straipsnio 1 dalį atitinka nacionalinio filmo kriterijus.

Komisijos posėdyje pareiškėjos atstovai palaikė skundą ir prašė Komisijos skundą tenkinti. Pareiškėjos atstovas advokatas akcentavo, kad skundžiamas Sprendimas yra abstraktus, neatitinkantis reikalavimų, nes nėra motyvų. Sunku suprasti, kokių reikalavimų neatitiko Paraiška. Vertino, kad šis Sprendimo trūkumas yra esminis ir pakankamas Sprendimą panaikinti. Išdėstė nacionalinio ir bendros gamybos filmo vertinimą taikytinų teisės aktų kontekste. Nurodė, kad LKC turėjo vertinti Paraiškos turinį, o ne Paraiškoje pažymėtas „varneles“, taip pat turėjo pasitikslinti, jei kilo neaiškumų. Pareiškėjos vadovė papildomai paaiškino bendradarbiavimo su Vokietijos Federacinės Respublikos įmone esmę ir prasmę, kad bendradarbiaujama dėl ekonominės ir praktinės naudos (įmonė turi reikalingus kostiumus, rekvizitus).

Atsakovas LKC atsiliėpimu į pareiškėjos skundą prašo jį atmesti kaip nepagrįstą.

LKC, be kita ko, remiasi Kino įstatymo 4 straipsnio 2 dalies 3 punktu, 7 straipsnio 2 dalimi, 8 straipsnio 4 dalimi, 3 straipsniu ir pažymi, kad pagal Kino įstatymo 3 straipsnį tie filmai, kurie atitinka to paties straipsnio 1 dalies kriterijus, bet yra bendros gamybos filmai, taip pat turi atitikti ir to paties straipsnio 2 dalį ir ja sukuriamus įpareigojimus, kurių turinys reglamentuotas minėtoje konvencijoje arba Lietuvos Respublikos tarptautinėse sutartyse. Kino įstatymo 2 straipsnio 1 dalyje yra nurodyta Bendros gamybos filmo sąvoka, kuri neatsiejamai turi būti sistemaiškai aiškinama kartu su aukščiau minėtu straipsniu. Atkreipia dėmesį, jog teisės aktas, šiuo atveju, Kino įstatymas, yra nuoseklus, darnus susistemintų taisyklių dokumentas, todėl teisės normų negalima aiškinti neatsižvelgiant į tam tikrą teisės sistemos elementų visumą, kurioje yra konkreči norma. Be to, Lietuvos Respublika nėra pasirašiusi tarptautinių sutarčių (su Vokietijos Federacine Respublika), kurių nuostatos būtų aktualios ir taikytinos bendrai filmų gamybai tarp Lietuvos ir Vokietijos filmų gamintojų, atitinkamai, ir nagrinėjant šį skundą. LKC remiasi Taisyklių 2 punktu ir pažymi, kad Taisyklėse perkeltos Kino įstatymo nuostatos siekiant, kad pareiškėjas, teikdamas paraišką valstybiniam finansavimui, susipažintų su svarbiausiais Kino įstatyme numatytais finansavimo principais. Taisyklėse taip pat detalizuota, kaip teikiant projekto paraišką arba pasirašant finansavimo sutartį, turi būti užtikrintas atitikimas Kino įstatymo nuostatoms. Vadovaudamasis aukščiau nurodytais teisės aktais, LKC 2025 m. spalio 9 d. viešai paskelbė kvietimą teikti paraiškas parengiamųjų filmo ir gamybos darbų projektų valstybiniam finansavimui gauti. Paraiškų vertinimo metu buvo laikomasi Taisyklių procedūrų bei reikalavimų. Vadovaujantis Taisyklėmis buvo atliktas administracinis vertinimas, kurio metu buvo įvertinta pareiškėjos pateikta Paraiška. LKC, administracinės patikros metu nustatė, kad paraiška neatitinka Taisyklių 27 punkto reikalavimo (kartu su bendros filmo gamybos ar mažumos bendros filmo gamybos darbų projekto paraiška pateikiama filmo bendros gamybos sutarties (-ių) ar preliminarios sutarties (-ių) kopijos su visais paraiškoje nurodytais filmo bendragamintojais ir kuri (-os) atitinka Taisyklių 4.4 papunktyje numatytus kriterijus). Taisyklių 4.4 papunktyje yra pateiktos bendros gamybos sutarties sąvoka, pagal kurią tinkamomis laikomos tokios sutartys, kurios atitinka Europos Tarybos konvencijos dėl bendros kino filmų gamybos, kitų Lietuvos Respublikos tarptautinių sutarčių ir kitų Europos Sąjungos bei Lietuvos Respublikos teisės aktų, nuostatas. Ši nuostata, kaip jau minėta, perkelta iš Kino įstatymo nuostatų. Taip pat Taisyklių 4.4 papunktyje nurodyta, kad sutartyje turi būti nurodyti, pavyzdžiui, bendragamintojų finansiniai ir kiti įsipareigojimai. Tokios informacijos reikia LKC siekiant nustatyti

sutarčių atitikimą Europos Tarybos konvencijos dėl bendros kino filmų gamybos. LKC, atlikęs administracinę patikrą, priėmė Sprendimą jame nurodydamas argumentus ir aplinkybes.

Pažymi, jog pareiškėja po Sprendimo gavimo kreipėsi telefonu į LKC Filmų gamybos skyriaus vedėją X. B. Skyriaus vedėjas konkrečiai įvardino, kodėl kartu su paraiška pateikta bendros gamybos sutartis yra laikoma neatitinkanti Europos Tarybos konvencijos dėl bendros kino filmų gamybos. Pareiškėja 2025 m. gruodžio 18 d. kreipėsi el. laišku į X. B. papildomai. Pareiškėja savo laiške buvo surinkusi papildomą informaciją apie kitų šalių Konvencijos taikymo pavyzdžius, taip pat išdėčiusi savo požiūrį dėl Kino įstatyme 3 straipsnio 1 ir 2 dalies interpretavimo (šis požiūris atsiskleidžia ir pareiškėjos skunde). Po kelių dienų skyriaus vedėjas X. B., susipažinęs su el. laišku, telefonu paaiškino pareiškėjai, kad tai yra klaidingas Kino įstatymo 3 straipsnio 1 ir 2 dalies traktavimas. Dėl laiko stokos ir siekiant kuo operatyviau ir greičiau pateikti informaciją pareiškėjai, buvo keletą kartų komunikuojama telefoniniais skambučiais, bet ne el. laiškais. LKC nuomone, LKC dėjo visas pastangas, kad pareiškėjai būtų atsakyti visi kilę klausimai (kaip nurodoma skunde „nes nėra aišku, ką tiksliai ginčyti“), tokiu būdu siekiant užtikrinti aiškumo, skaidrumo ir gero administravimo principus. O operatyvius informacijos teikimas pareiškėjams ir jų konsultavimas jiems priimtina forma atitinka gero ir efektyvaus administravimo principus.

Atsakovo vertinimu, jis tinkamai vykdė Taisyklėse nustatytas procedūras. Taisyklių reikalavimai buvo taikomi vertinant pareiškėjos pateiktą Paraišką, t. y., buvo atlikti šie tolimesni veiksmai: 1) atliktas administracinis vertinimas (2025 m. gruodžio 9 d.) ir LKC kompetentingam specialistui nustačius jos neatitikimą, buvo parengtas sprendimo projektas derinti ir pasirašyti LKC elektroninėje dokumentų valdymo sistemoje; 2) pareiškėja raštu buvo informuota apie priimto sprendimo turinį. LKC nurodo Taisyklių 27 punktą ir pažymi, jog kaip akivaizdu iš pareiškėjos Paraiškos 2 punkto, pareiškėja, jos vertinimu, pažymėjo, kad projektas turėtų atitikti Bendros gamybos filmams keliamus reikalavimus pagal Europos Tarybos konvencijos dėl bendros kino filmų gamybos reikalavimus, o paraiškos 3 punkte pažymėjo, kad filmas yra „bendra filmo gamyba“. Atitinkamai, LKC specialistai administracinio vertinimo etape tikrino paraiškos duomenis ir atitikimą pagal bendros gamybos filmams keliamus reikalavimus. Taisyklių 4.4 papunktis apibrėžia Bendros filmo gamybos sutarties sąvoką. Pažymi, kad Paraiškoje pateiktas sutarties memorandumas dėl koprodukcijos su *Dagstar Film GmbH*, įmone, veikiančia pagal Vokietijos įstatymus, neatitinka Konvencijos nuostatų. Be to, Roterdame 2017 m. sausio 30 d. priimtos Konvencijos 16 straipsnyje yra nurodyta, jog „šios Konvencijos Šalies ir 1992 m. Konvencijos Šalies, kuri neratifikavo šios Konvencijos, tarpusavio santykiams taikomos 1992 m. Konvencijos nuostatos“. Pareiškėjos teiktos paraiškos atveju, bendragamintojas „Dagstar Film GmbH“ yra įsisteigęs Vokietijos Federacinėje Respublikoje, o Vokietijos Federacinė Respublika nėra ratifikavusi 2017 m. Konvencijos, todėl, kaip nurodyta 2017 m. Konvencijos 16 straipsnyje, šiam projektui yra taikomas 1992 m. Konvencijos 6 straipsnis, kurio 2 dalis numato, kad kai ši Konvencija veikia kaip dvišalė dvejų šalių sutartis pagal 2 straipsnio 4 paragrafo nuostatas, tai minimalus indėlis negali būti mažesnis kaip 20 proc. bendros kinematografinio darbo gamybos kainos, o maksimalus indėlis negali viršyti 80 proc. LKC Sprendime aiškiai ir konkrečiai nurodė, dėl kokios priežasties Paraiška atmetama ir neperduodama svarstyti ekspertams – Paraiška neatitinka Taisyklių 27 punkto (kuris pateikia aiškią nuorodą į Taisyklių reikalavimus, nurodytus 4.4 papunktyje, kuriame nurodyta, jog Bendros filmo gamybos sutartis – sutartis, atitinkanti Europos Tarybos konvencijos dėl bendros kino filmų gamybos nuostatas). Pareiškėja aiškiai skunde pati įvardija, kad jos sudarytas susitarimas ir pateikti dokumentai neatitinka Konvencijos reikalavimais įtvirtintos procentinės dalies „Projekte numatytas užsienio bendragamintojas (Dagstar Films, Vokietija). Pagal pateiktą finansinį planą bendras filmo biudžetas – 1 602 000 Eur, Lietuvos gamintojo (I–II dalys) finansinė dalis – 1 298 500 Eur (81,05 %), bendragamintojo (III dalis) finansinė dalis – 303 500 Eur (18,95 %). Taigi vieno iš bendragamintojų dalis yra 18,95 %, t. y. 1,05 procentinio punkto mažesnė nei reikalaujama 20 % (80/20) proporcija.“ Tačiau bandydama įrodyti savo teisumą, pareiškėja nurodo, jog „procentų neatitikimas (jei jis apskritai būtų laikomas reikšmingu) savaime neturėtų būti pagrindas eliminuoti nacionalinį projektą administraciniame etape“. Šiuo aspektu pažymi, kad LKC yra atsakingas už tinkamą ir teisėtą

Taisyklių įgyvendinimą, jų nuostatų laikymąsi ir teisėtą valstybinio finansavimo paskirstymą, todėl tai, kas nurodoma skunde, yra tik pareiškėjos interpretavimas jos pačios naudai. Taip pat pareiškėja šį „nuokrypį“ neatsakingai ir neteisėtai įvardija kaip „formalų trūkumą“.

Atsižvelgiant į Konvencijoje nurodytą teisinį reglamentavimą (minimalus indėlis negali būti mažesnis kaip 20 proc. bendros kinematografinio darbo gamybos kainos, o maksimalus indėlis negali viršyti 80 proc.), nesutiktina su pareiškėjos interpretavimu dėl procentinės dalies ir įvardijimu to kaip „formalaus trūkumo“. Tai nėra formalus trūkumas, o konkretus Taisyklių 27 punkto reikalavimo neatitikimas, ir tokiu atveju, Paraiška, atsakovo teigimu, turi būti atmesta.

Taip pat pareiškėja skunde nurodo, jog „Net jei LKC matytų formalų trūkumą, administracinės atitikties stadijoje neproporcinga taikyti griežčiausią sankciją – paraiškos atmetimą – kai tikslą (aiškesnį dokumentų turinį ar finansinio plano tikslinimą) būtų galima pasiekti mažiau ribojančiomis priemonėmis (prašant patikslinti/pateikti papildomą paaiškinimą). Atsižvelgiant į projekto etapą, 1,05 procentinio punkto nuokrypis nuo 20 % ribos negali pagrįsti visiško eliminavimo iš konkurso, ypač kai filmas atitinka visus nacionalinio filmo kriterijus.“ Pažymi, jog nei pareiškėja, nei LKC negali savavališkai nesilaikyti Kino įstatymo, Konvencijos ir Taisyklių reikalavimų ir taikyti reguliavimu nustatytas išimtis konkrečiam pareiškėjui ir jo teikiamai paraiškai, kai sprendžiami kino valstybinio finansavimo skyrimo administravimo klausimai. Priešingu atveju būtų pažeistas lygiavertiškumo, teisingo ir teisėto sprendimo priėmimo principas.

Taisyklės nustato LKC teikiamų parengiamųjų filmo ir gamybos darbų projektų finansavimo Lietuvos Respublikos valstybės biudžeto lėšomis konkurso organizavimo tvarką, reikalavimus šių projektų paraiškoms, paraiškų vertinimo procedūrą, parengiamųjų filmo ir gamybos darbų projektų finansavimo dydžius, ir kt. Teigti, jog „administracinės atitikties stadijoje neproporcinga taikyti griežčiausią sankciją – paraiškos atmetimą“, LKC nuomone nėra teisinga, kadangi susiklostytų ydinga praktika priimti neatitinkančias reikalavimų paraiškas, tokiu būdu sudarant prielaidas neteisėtai suteikti valstybinį kino finansavimą. Taip pat ypač svarbu, kad Taisyklių 52 punkte yra apibrėžti techninio pobūdžio trūkumai (kuriuos galbūt ir turi omenyje Pareiškėjas, kai skunde vartoja sąvoką „formalus trūkumas“). Pažymi, jog šis nagrinėjamas atvejis neatitinka techninio pobūdžio trūkumo, kadangi Taisyklėse nustatyta, kad techninio pobūdžio trūkumais „laikytini atvejai, kai, pavyzdžiui, kyla pagrįstų abejonių dėl paraiškoje nurodomų duomenų teisingumo ar tikrumo, pateiktų duomenų nepakanka nustatyti ar paraiška atitinka Taisyklėse nustatytus reikalavimus, pateikta neaktyvi (negaliojanti) internetinė nuoroda, paraiškoje ir jos dokumentuose pateikiama prieštaringa informacija ir pan.“ Nagrinėjamu atveju paraiškoje nebuvo prieštaringos informacijos, o išnagrinėjus kartu su paraiška pateiktą bendros gamybos sutartį ir projekto finansavimo planą, LKC nekilo abejonių, kad pareiškėjos pateiktas susitarimas įtvirtina filmo bendrą gamintojų susitarimą, kuris pagal galiojančius konvencijos reikalavimus ir jos taikymo teisinius aspektus neatitinka Konvencijos. Taisyklių 52 punkte įvardinta, kad „techninio pobūdžio trūkumais nelaikomi atvejai, kai paraiška neatitinka Taisyklių 51 punkte nurodomose Taisyklių nuostatose nustatytų reikalavimų“. Taisyklių 51 punkte yra nustatyta, kad paraiška, kuri neatitinka 27 punkto reikalavimų yra atmetama. Šie imperatyvūs reikalavimai taip pat buvo įvardinti siunčiant pareiškėjai Sprendimą.

Pareiškėja skunde nurodo, kad Kino įstatymo 3 straipsnio 2 dalis yra alternatyvus nacionalinių filmų pripažinimo pagrindas. Pažymėtina, kad tai yra klaidinga Kino įstatymo interpretacija. Šį straipsnį sudaro dvi dalys. Vadovaujantis teisėkūros reikalavimais ir principais, visiškai akivaizdu, kad 3 straipsnio antra dalis teisės akto kūrėjo nėra pateikiama ir suformuluota kaip alternatyva. Kino įstatyme nėra formuluočių, kad kažkuriais atvejais tiems filmams, kurie atitinka 3 straipsnio 1 dalį ir yra bendros gamybos filmai, neturėtų būti taikoma 2 dalis. Priešingai, 3 straipsnio 2 dalis yra specialioji norma būtent bendros filmo gamybos filmams.

Pareiškėjos nagrinėjamo skundo kontekste, viename iš telefoninių pokalbių metu klausė X. B. ir apie mažumos bendros gamybos atvejus ir jų valstybinio finansavimo ypatumus, todėl pažymėtina, kad atskleidžiant, jog bendros gamybos filmai turi savo rūšis, kurios žinomos ir suprantamos kino srities specialistams. Mažumos bendros gamybos atvejais (filmai, kuriuose Lietuvos filmų gamintojas yra ne pagrindinis filmo gamintojas, Taisyklių 4.25 papunktis) yra taikoma tik Kino įstatymo 3

straipsnio 2 dalies sąlyga. Taip yra todėl, kad mažumos bendros gamybos filmais jokiais atvejais negalėtų atitikti Kino įstatymo 3 straipsnio 1 dalies, nes juose visada Lietuvos filmo gamintojas nėra „filmo gamintojas, kuriam priklauso didžiausias finansinis įnašas filme“. Jeigu Lietuvos filmo gamintojas būtų didžiausias filmo gamintojas, tada tie projektai taptų nebe mažumos, o daugumos bendros gamybos filmais. Ir taip pat šiems projektams taikoma Kino įstatymo 3 straipsnio 2 dalis, įgyvendinant Konvencijos 4 straipsnį, kuris numato, kad filmams, kurie yra kuriami pagal Konvencijos nuostatas turi būti suteiktos tokios pačios teisės kaip kitiems nacionaliniams filmams. Kino įstatymo 3 straipsnio 2 dalis yra tiesioginis šios Konvencijos nuostatos perkėlimas į Lietuvos teisę.

Pareiškėja skunde teigia, kad Taisyklių 24 punktu yra nustatomos papildomos sąlygos. LKC nesutinka su šituo teiginiu, kadangi Taisyklėse yra perkeltos Kino įstatymo nuostatos. Kitaip sakant, net jeigu Taisyklių 24 punkte nebūtų įvardintas Kino įstatymo 3 straipsnio (neminint, bet turint omeny ir 1, ir 2 dalį) LKC negalėtų finansuoti projekto, kuris neatitinka Kino įstatymo 3 dalies. Pareiškėja skunde nurodo, kad „Dėl Konvencijos procentų taikymo ribų nacionalinio filmo atveju. Net jeigu LKC laikytų, kad pagal Konvencijos 6 straipsnio 2 dalį (kai Konvencija taikoma dvišalei bendros gamybos situacijai) aktuali 80/20 proporcija (minimali 20 % dalis), pažymėtina, kad Konvencijos 9 straipsnyje įtvirtinta finansinės bendros gamybos (angl. financial co-production) išimtis: mažumos bendragamintojo įnašas gali būti vien finansinis ir gali sudaryti nuo 10 % iki 25 % gamybos sąnaudų (Konvencijos 9 straipsnio 1 dalies a punktas). Tokiais atvejais ko-produkcijos statusas suteikiamas kompetentingų institucijų sprendimu kiekvienu konkrečiu atveju (Konvencijos 9 straipsnio 2 dalis).“ Pažymėtina, kad LKC, Lietuvos Respublikos Vyriausybės 2018 m. rugpjūčio 1 d. nutarimu Nr. 765 yra paskirtas atsakingu už Europos tarybos konvencijos dėl bendros kino filmų gamybos (pataisytos) nuostatų įgyvendinimą. Taigi LKC ir yra ta „kompetentinga institucija“, į kurią „nukreipiama“ Konvencijos 9 straipsnyje. Šiame straipsnyje nurodoma, kad bendrai gamybai finansiniu aspektu gali būti suteiktas bendros gamybos statusas tik tuo atveju, jei kompetentingos institucijos kiekvienu konkrečiu atveju jam pritaria, visų pirma atsižvelgdamos į 10 straipsnio nuostatas. LKC kaip kompetentinga institucija nepritarė tokiai bendrai gamybai finansiniu aspektu. Nepritario sprendimas buvo išreikštas išsiuntus Sprendimą dėl paraiškos atmetimo. Taip pat, jeigu LKC ir pritarė šiuo atveju bendrai gamybai finansiniu aspektu, šiame etape, kai dar nėra gautas finansavimas iš Vokietijos Federacinės Respublikos institucijų ar organizacijų, manytina, kad Vokietijos Federacijos Respublikos kompetentingos institucijos kino srityje neturėtų pritarti tokiai bendrai gamybai dėl jos neatitikimo Konvencijos reikalavimams.

Pareiškėja skunde rašo, kad pareiškėjai nėra reikalingas Konvencijos sertifikavimas, bet, kaip buvo paaiškinta aukščiau, Kino įstatymo 3 straipsnio nuostatos 2 dalies nuostatos taikomos visiems bendros gamybos filmams, kurie teikia paraiškas dėl valstybinio finansavimo. Tais atvejais, kai bendros gamybos filmai neatitinka Kino įstatymo 3 straipsnio 2 dalies, Kino įstatyme nėra numatyta jokie kito valstybės finansavimo pagrindo ar galimybių. Pareiškėjas turi pilną teisę įgyvendinti bendros gamybos filmo gamybą pagal susitarimus su bet kuriais partneriais, bet Lietuvos kino valstybinis finansavimas gali būti skiriamas ir oficialus bendros filmo gamybos statusas pagal konvenciją gali būti suteiktas tik tiems filmams ar jų projektams, kurie atitinka visiškai nustatytus konvencijos reikalavimus ir jos taikymą. Be to, pareiškėjas mini, kad pateiktoje bendros gamybos ketinimų sutartyje buvo nurodyta, kad projektas bus vykdomas pagal Konvencijos sąlygas. Tačiau ši sutarties nuostata gali būti vertinama tik kaip projektų vykdytojų intencija, tačiau neįrodo aptariamo filmo projekto teisinio atitikimo Konvencijos sąlygoms bei reikalavimams (kokios konkrečios finansinės proporcijos projekte yra šalių susitartos), yra nekonkreči ir neatitinkanti teisinio aiškumo, detalumo reikalavimų. Tas pats pasakyta ir apie žymėjimus, atliktus pareiškėjos Paraiškoje, pateikiant skundą. Šios vietos LKC paraiškos formoje yra skirtos informuoti pareiškėją apie taikomus reikalavimus, tačiau tai nereiškia, kad pareiškėjas negali klaidingai pažymėti varnelės šioje paraiškos vietoje klaidingai jas interpretuodamas. Jeigu pareiškėja nežinojo, kokios sąlygos yra aprašytos Konvencijoje, kaip jas tinkamai taikyti jos projekto atveju, pareiškėja galėjo ir turėjo kreiptis į LKC darbuotojus konsultacijai iki pateikiant tinkamą paraišką. Paskelbus konkursą buvo vykdomas ir

pareiškėjų konsultavimas nustatytais laikotarpiais, vyko ir nuotolinis susitikimas su besidominčiais pareiškėjais, apie tai buvo nurodyta konkurso skelbime, tačiau pareiškėja su aptariamais klausimais į LKC nesikreipė.

Pareiškėja nurodo, kad Sprendime nenurodyta, kokių konkrečių Taisyklių 4.4 papunkčio privalomų sąlygų ketinimų sutartyje trūksta, ar kurios jos dalys neatitinka. Vietoje to pateikiamas abstraktus teiginys apie Konvencijos neatitikimą. Toks motyvavimas neleidžia nei suprasti realaus trūkumo, nei jo pašalinti. LKC pažymi, jog siūsdama sprendimą, jame nurodė teisinį pagrindą, kodėl paraiška vertintina kaip neatitinkanti nustatytų reikalavimų. Kartu sprendime nurodyta ir apskundimo tvarka, kaip tai numato Lietuvos Respublikos viešojo administravimo įstatymo (toliau – VAI) 10 straipsnio 5 dalies 7 punktas. Kaip nurodyta, pareiškėja kreipėsi telefonu ir el. laiškais į LKC atstovus. Papildomomis priemonėmis buvo paaiškinta, kokiais atžvilgiais paraiška neatitinka Konvencijos nuostatų. LKC nesuprantama priežastis, kodėl pareiškėja, nors ir gavusi aiškų atsakymą papildomai telefonu, nesikreipė papildomai raštu į LKC (jeigu kaip pareiškėja nurodo „neleidžia suprasti realaus trūkumo“). Atkreiptinas dėmesys, kad administracinio vertinimo metu LKC kompetentingi specialistai pagal Taisyklėmis nustatytus reikalavimus vertina paraiškų atitikimą nustatytiems reikalavimams ir parengia atitinkamus sprendimus, jei nustatomas paraiškų neatitikimas ir pagal Taisyklėse nustatytus pagrindus, tokie neatitikimai lemia priimamą sprendimą – paraiškos atmetimą ir jos neperdavimą tolimesniam svarstymui ekspertams. LKC nėra Taisyklėmis ar kitais teisės aktais įpareigotas paraiškų neatitikimo Taisyklėms atvejais pareiškėjams suformuluoti, nurodyti, kaip reikėtų parengti ir suformuluoti ar pataisyti paraiškas, vystyti ir derinti bendros filmų gamybos projektus su užsienio partneriais, ar kaip kitaip tobulinti jų turinį. Priešingu atveju, LKC turėtų perimti pagrindinį filmų projektų kūrimo ir gamybos vaidmenį, kas (Komisijos pastaba: neatitinka) LKC nustatyto tikslo ir funkcijų.

Taip pat pareiškėja dėsto ir įrodinėja paraiškos atitikimą Taisyklių 27 punkto reikalavimams, nes pateikė bendros gamybos ketinimų sutartį (preliminarų susitarimą/memorandumą), todėl 27 punkto reikalavimas yra įvykdytas. Pareiškėja teigia, kad sprendime nepagrįstai sutapatinamas „preliminarijos sutarties“ pateikimo reikalavimas su pareiga šiame etape pateikti galutinę, pilnai detalizuotą bendros gamybos sutartį, nors Taisyklės aiškiai leidžia pateikti preliminarų dokumentą. Vėlgi atkreiptinas dėmesys, kad Taisyklių 4.4. papunkčio sąvoka ir jos turinys skirtas tam, kad būtų pateikiama būtina informacija tam, kad nustatytume filmo bendros gamybos sąlygų atitikimą Konvencijai.

Pareiškėja papildomai nurodo, kad Sprendime nenurodytas paaiškinimas, kodėl netaikomos kitos Lietuvos Respublikos tarptautinės sutartys. Šiuo atveju pareiškėja turi omeny nuostatą, kuri į Kino įstatymą perkelta iš Konvencijos 2 straipsnio 4 dalies ir pagal kurią, „jei dvi šios Konvencijos Šalys nėra sudariusios susitarimo, kurio nuostatomis būtų reglamentuojami tų Šalių su dvišale bendra gamyba susiję santykiai, Konvencijos nuostatos taip pat taikomos dvišalei bendrai gamybai, nebent vienai iš Šalių yra taikoma išlyga pagal 22 straipsnį“. Nagrinėjamu atveju Lietuvos Respublika ir Vokietijos Federacinė Respublika nėra sudariusios dvišalės sutarties dėl bendros filmų gamybos (Lietuvos Respublika tokias sutartis yra pasirašiusi tik su Prancūzijos Respublika ir Izraelio valstybe). Kiti tarptautiniai susitarimai ir panašaus pobūdžio dokumentai, pasirašyti tarp Lietuvos ir Vokietijos, nereglamentuoja bendros filmų gamybos ir jos sąlygų, reikalavimų tarp aptariamų valstybių. Taigi, atsižvelgiant į aukščiau išdėstytą, LKC, vadovaudamasis Taisyklių nuostatomis, Kino įstatymo bei Konvencijos nuostatomis, priėmė teisėtą sprendimą, kadangi laikėsi paraiškoms nustatytų reikalavimų taikymo ir nepažeidė jos veiklą reguliuojančių teisės aktų reikalavimų. Pažymi, jog priimant Sprendimą, buvo vadovaujama aktualia administracinių teismų praktika, kuri suformuota aiškinant reikalavimus, keliamus administraciniams sprendimams. LKC vadovavosi esminiais teisiniais principais, ir prašomas panaikinti Sprendimas atitinka VAI 10 straipsnio nuostatas, t. y. jame nurodyti pagrindiniai faktai, argumentai ir įrodymai, pateiktas teisinis pagrindas, kuriuo Atsakovas rėmėsi, priimdamas Sprendimą. Šis sprendimas yra pagrįstas objektyviais faktais bei teisės aktų nuostatomis, motyvų išdėstymas Sprendime yra aiškus ir pakankamas, taip pat nurodyta apskundimo tvarka. Kadangi Sprendimo turinys buvo pagrįstas, ne kartą pareiškėjai papildomai

išaiškintas kitais komunikaciniais kanalais (telefonu, el. paštu) ir atitiko teisės aktų reikalavimus, teisėtumo principas nebuvo pažeistas. Išsamumo principas, kuris numato, kad viešojo administravimo subjektas turi atsakyti aiškiai ir argumentuotai, nurodydamas visas nagrinėjimui įtakos turėjusias aplinkybes ir konkrečias teisės aktų nuostatas, kuriomis rėmėsi vertindamas prašymo ar skundo turinį, taip pat nebuvo pažeistas.

Pareiškėja skunde nurodo, kad dėl teisėtų lūkesčių ir vienodo taikymo principo (jei aktualu). Pareiškėjai yra žinoma, kad ankstesniais metais nacionalinių filmų atveju LKC praktikoje koprodukcijos procentai administracinėje stadijoje nebuvo taikomi kaip absoliutus atmetimo pagrindas. Jeigu LKC praktika pasikeitė, tokia praktika turi būti aiškiai pagrįsta teisės normomis ir taikoma vienodai, o pareiškėjai turi turėti galimybę iš anksto suprasti reikalavimus. Šiuo atveju Sprendimas nepateikia argumentų, kodėl staiga nacionalinio filmo atveju taikomas kumuliatyvus (3 str. 1 d. + Konvencija) modelis. LKC pažymi, jog jam nėra žinomi tokie atvejai, nes reikalavimai buvo ir yra taikomi visiems pareiškėjams vienodai.

Komisijos posėdyje atsakovo atstovai palaikė LKC poziciją, išdėstyta atsiliepime, ir prašė Komisijos skundą atmesti. LKC atstovė X. A. papildomai paaiškino, kad pareiškėja teikė Paraišką į bendros gamybos filmų kategoriją, kuriai taikomas ir specialusis reikalavimas atitikti Konvenciją. LKC būtent administracinio vertinimo metu (šioje stadijoje) tikrina atitiktį bendriesiems ir specialiesiems reikalavimams. LKC atstovas X. B. papildomai paaiškino, kad paraiška teikiama antrą kartą („buvo nukeliavusi iki ekspertų“), pasikeitimai – finansavimo plane. LKC Paraišką įvertino tinkamai, taikė visus kriterijus, skirtus bendrai gamybai. Aptarė preliminarios sutarties 1, 7, 9 punktų nuostatas ir vertino, kad toks turinys būdingas sutarčiai su filmo bendragamintoju.

Skundas tenkintinas iš dalies.

Byloje nagrinėjamas ginčas dėl LKC 2025 m. gruodžio 9 d. sprendimo Nr. S-1028 „Dėl vaidybinio ilgametražio filmo gamybos darbų projekto paraiškos „Kavinė Neringa“ teisėtumo.

Bylos duomenimis nustatyta, kad pareiškėja 2025 m. lapkričio 10 d. pateikė LKC Paraišką dėl filmo gamybos darbų projekto valstybinio finansavimo su priedais. Projekto kategorija – vaidybinio ilgametražio filmo gamybos darbai. Papildomai pažymėjo, jog filmas atitiks Kino įstatymo 3 straipsnyje nurodytas nacionalinio filmo sąlygas: 1. filmo gamintojas, kuriam priklauso didžiausias finansinis įnašas filme, yra Lietuvos filmo gamintojas; 2. filmo režisierius arba scenarijaus ar adaptuoto literatūros kūrinio autorius yra Lietuvos Respublikos pilietis; 3. filmas yra lietuvių kalba arba įgarsintas (subtitruotas) lietuvių kalba, jeigu filme kalbama užsienio kalba. Filmas yra bendros gamybos filmas, ir jis atitinka Europos Tarybos konvencijoje dėl bendros kino filmų gamybos ir (ar) kitose Lietuvos Respublikos tarptautinėse sutartyse nustatytas sąlygas.

LKC 2025 m. gruodžio 9 d. sprendimu Nr. S-1028 „Dėl vaidybinio ilgametražio filmo gamybos darbų projekto paraiškos „Kavinė Neringa“ pareiškėjai nurodė, jog, įvertinus pateiktą Paraišką, nustatyta, jog Paraiška neatitinka Taisyklių 27 punkto reikalavimo (kartu su bendros filmo gamybos ar mažumos bendros filmo gamybos darbų projekto paraiška pateikiama filmo bendros gamybos sutarties (-ių) ar preliminarios sutarties (-ių) kopijos su visais paraiškoje nurodytais filmo bendragamintojais ir kuri (-os) atitinka Taisyklių 4.4 papunktyje numatytus kriterijus). Kartu su paraiška pateikta preliminari bendros filmo gamybos darbų sutartis neatitinkanti Europos Tarybos konvencijos dėl bendros kino filmų gamybos. Remiantis Taisyklių 51 punktu, Paraiška neperduodama svarstyti ekspertų komisijai ir yra atmetama.

Kino įstatymas (teisės akto redakcija, galiojusi nuo 2019 m. liepos 1 d. iki 2025 m. gruodžio 4 d., t. y. kvietimo paskelbimo ir Paraiškos teikimo metu) nustato kino, kaip svarbios Lietuvos kultūros srities, valstybinio valdymo ir valstybinio finansavimo pagrindus, filmų platinimo, rodymo ir filmų padarymo viešai prieinamų elektroninių ryšių tinklais bei kino paveldo apsaugos tvarką Lietuvos Respublikoje (1 straipsnis).

Pagal Kino įstatymo 2 straipsnio 1 dalį, bendra filmo gamyba – filmo gamyba dalyvaujant Lietuvos ir užsienio filmo gamintojams, išipareigojusiems pagal bendros filmo gamybos sutartį, sudarytą vadovaujantis Europos Tarybos konvencija dėl bendros kino filmų gamybos, kitomis

Lietuvos Respublikos tarptautinėmis sutartimis ir kitais Europos Sąjungos bei Lietuvos Respublikos teisės aktais.

Kino įstatymo 3 straipsnyje nustatyta, kad filmas laikomas nacionaliniu filmu, jeigu jis atitinka visas šias sąlygas: filmo gamintojas, kuriam priklauso didžiausias finansinis įnašas filme, yra Lietuvos filmo gamintojas (1 dalies 1 punktas); filmo režisierius arba scenarijaus ar adaptuoto literatūros kūrinio autorius yra Lietuvos Respublikos pilietis (1 dalies 2 punktas); filmas yra lietuvių kalba arba įgarsintas (subtitruotas) lietuvių kalba, jeigu filme kalbama užsienio kalba (1 dalies 3 punktas). Bendros filmo gamybos filmas laikomas nacionaliniu filmu, jeigu jis atitinka Europos Tarybos konvencijoje dėl bendros kino filmų gamybos ir (ar) kitose Lietuvos Respublikos tarptautinėse sutartyse nustatytas sąlygas (2 dalis).

Vadovaujantis Kino įstatymo 4 straipsnio 2 dalimi, LKC, be kita ko, įgyvendina valstybės kino politiką, atlieka šiame įstatyme ir kituose teisės aktuose jam pavestas funkcijas (2 punktas); skiria kino valstybinį finansavimą ir kontroliuoja jo naudojimą bei atsiskaitymą už jį (3 punktas).

Pagal Kino įstatymo 8 straipsnio 1 dalį, kino valstybinis finansavimas skiriamas kino projektui, jeigu jis atitinka bent du iš šių kultūrinių kriterijų: filmo scenarijus ar pagrindinė tema yra paremti Lietuvos ar Europos kultūros, istorijos, religijos, mitologijos ar visuomenės gyvenimo įvykiais (1 punktas); filmas pasakoja apie žinomą Lietuvos ar Europos kultūros, istorijos, religijos, visuomenės asmenybę, mitologinį veikėją (2 punktas); filmo scenarijus ar pagrindinė tema yra paremti Lietuvos ar Europos literatūros kūriniais (3 punktas); filmas įprasmina svarbias Lietuvos ar Europos vertybes: kultūrų ir religijų įvairovę, žmogaus teises ir pilietiškumą, demokratiją ir solidarumą, mažumų teises ir toleranciją, pagarbą kultūros ir šeimos tradicijoms (4 punktas); filmas nagrinėja tautinės ar europinės tapatybės klausimus (5 punktas). Pagal šio straipsnio 4 dalį, kino valstybinis finansavimas neskiriamas: kitų, ne nacionalinių, filmų parengiamiesiems darbams, gamybai, sklaidai, platinimui ir rodymui (1 punktas); nacionalinių filmų parengiamųjų darbų ir gamybos išlaidoms kompensuoti (2 punktas); televizijos programoms (3 punktas); smurtiniams filmams (4 punktas); pornografiniams filmams (5 punktas).

Kino valstybinio finansavimo pagrindai ir sąlygos nustatytos Kino įstatymo 9 straipsnyje, taip ir tai, kad: filmams, gaminamiems bendros filmų gamybos sąlygomis, teikiamas kino valstybinio finansavimo prioritetas (3 dalis); kino valstybinio finansavimo taisyklės tvirtina kultūros ministras, o kino valstybinio finansavimo sutarties formą tvirtina LKC direktorius (5 dalis).

Taisyklės nustato LKC teikiamų parengiamųjų filmo ir gamybos darbų projektų finansavimo Lietuvos Respublikos valstybės biudžeto lėšomis konkurso organizavimo tvarką, reikalavimus šių projektų paraiškoms (toliau – paraiškos), paraiškų vertinimo procedūrą, parengiamųjų filmo ir gamybos darbų projektų finansavimo dydžius, tinkamas finansuoti išlaidas, lėšų skyrimo, atsiskaitymo už gautą finansavimą tvarką ir projektų vykdymo kontrolę (1 punktas). Parengiamųjų filmo ir gamybos darbų projektų kino valstybinio finansavimo (toliau – finansavimas) tikslas – sudaryti sąlygas kurti nacionalinius filmus, kaip tai apibrėžta Kino įstatymo 3 straipsnyje. Finansavimas neskiriamas Kino įstatymo 8 straipsnio 4 dalyje nurodytiems tikslams (2 punktas).

Pagal Taisyklių 4.4 papunktį, bendros filmo gamybos sutartis – sutartis, atitinkanti Europos Tarybos konvencijos dėl bendros kino filmų gamybos, kitų Lietuvos Respublikos tarptautinių sutarčių ir kitų Europos Sąjungos bei Lietuvos Respublikos teisės aktų, nuostatas ir sudaryta Lietuvos filmo gamintojo ir bent vieno užsienio filmo gamintojo, kurioje privalo būti šios sąlygos: bendrai gaminamo filmo pavadinimas ir apibūdinimas (rūšis, planuojama trukmė, kalba, scenarijaus autorius, režisierius, planuojama filmavimo pradžia ir pabaiga, preliminari filmo užbaigimo data); bendras filmo biudžetas; bendragamintojų finansiniai ir kiti įsipareigojimai; filmo teisių ir pajamų už filmo panaudojimą pasidalinimas tarp bendragamintojų; sutarties keitimo ir nutraukimo tvarka.

Taisyklių IV skyriuje (23–41 punktuose) nustatyti specialieji reikalavimai paraiškoms. Konkursui teikiama LKC direktoriaus įsakymu nustatytos formos paraiška privalo atitikti šiame skyriuje nustatytus specialiuosius reikalavimus (Taisyklių 23 punktas). Taisyklių 24 punkte įtvirtinta, jog Paraiškoje nurodytas filmas turi atitikti Kino įstatymo 3 straipsnyje apibrėžtą nacionalinio filmo sąvoką. Pagal 27 punktą – kartu su bendros filmo gamybos ar mažumos bendros filmo gamybos darbų

projekto paraiška pateikiama filmo bendros gamybos sutarties (-ių) ar preliminarios sutarties (-ių) kopijos su visais paraiškoje nurodytais filmo bendragamintojais ir kuri (-os) atitinka Taisyklių 4.4 papunktyje numatytus kriterijus.

Administracinės atitikties vertinimo metu, LKC darbuotojai: nustato, ar paraiška ir pridedami dokumentai atitinka Taisyklių I–V skyriuje nurodytus reikalavimus; užpildo Paraiškos administracinio vertinimo lentelę (Taisyklių 50 punkto 50.1 ir 50.2 papunkčiai).

Vadovaujantis Taisyklių 51 punktu, jeigu paraiška neatitinka Taisyklių 2–3, 9, 10, 14–17 punktuose, 18.1 papunktyje, 23–39, 41, 76–77 punktuose nustatytų reikalavimų, LKC direktorius per 5 darbo dienas nuo paraiškos administracinės atitikties vertinimo atlikimo dienos priima sprendimą atmesti paraišką jos toliau nevertinant. Priėmus sprendimą atmesti paraišką, LKC per 3 darbo dienas raštu (paraiškoje nurodytu elektroniniu paštu) pateikia sprendimą pareiškėjui dėl paraiškos atmetimo, kuriame nurodo paraiškos atmetimo priežastis, paraiškos atmetimo teisinį pagrindą ir šio sprendimo apskundimo tvarką.

Pagal Taisyklių 52 punktą, jeigu atliekant paraiškos administracinės atitikties vertinimą paaiškėja, kad paraiškoje yra techninio pobūdžio trūkumų, dėl kurių neįmanoma atlikti administracinės atitikties vertinimo, LKC darbuotojas kreipiasi į pareiškėją, nustatydamas ne ilgesnį nei 5 darbo dienų terminą dėl šių trūkumų pašalinimo. Jeigu pareiškėjas per nustatytą terminą nepašalina paraiškos trūkumų ir (ar) jų pašalinti per nustatytą terminą neįmanoma, LKC direktorius priima sprendimą atmesti paraišką jos toliau nevertinant. Priėmus sprendimą atmesti paraišką, LKC per 3 darbo dienas raštu (paraiškoje nurodytu elektroniniu paštu) pateikia sprendimą pareiškėjui dėl paraiškos atmetimo, kuriame nurodo paraiškos atmetimo priežastis, paraiškos atmetimo teisinį pagrindą ir šio sprendimo apskundimo tvarką. Techninio pobūdžio trūkumai – tai objektyviai nustatomi ir lengvai ištaisomi trūkumai. Techninio pobūdžio trūkumais laikytini atvejai, kai, pavyzdžiui, kyla pagrįstų abejonių dėl paraiškoje nurodomų duomenų teisingumo ar tikrumo, pateiktų duomenų nepakanka nustatyti ar paraiška atitinka Taisyklėse nustatytus reikalavimus, pateikta neaktyvi (negaliojanti) internetinė nuoroda, paraiškoje ir jos dokumentuose pateikiama prieštaringa informacija ir pan. Techninio pobūdžio trūkumais nelaikomi atvejai, kai paraiška neatitinka Taisyklių 51 punkte nurodomose Taisyklių nuostatose nustatytų reikalavimų.

Pareiškėjas paraiškos ir kitų su ja teikiamų dokumentų tikslinti negali, išskyrus, Taisyklių 52 punkte nustatytu atveju arba paraiškos finansavimo planą ir finansavimo plane nurodytus dokumentus, jeigu nuo paraiškos pateikimo LKC dienos iki projekto pristatymo ekspertų komisijos posėdyje dienos atsirado pokyčių paraiškos finansavimo plane. Atnaujintas paraiškos finansavimo planas ir jame nurodyti dokumentai nėra priimami, jeigu jau yra priimtas LKC sprendimas atmesti paraišką ir pareiškėjui išsiųstas raštas dėl tokio sprendimo priėmimo (Taisyklių 53 punktas).

Iš išdėstyto teisinio reglamentavimo matyti, kad LKC atsakingas už kino valstybinio finansavimo skyrimą ir administracinės atitikties vertinimo metu, vertinant konkrečios projekto paraiškos atitiktį, nustatoma, ar paraiška ir pridedami dokumentai atitinka Taisyklių I–V skyriuje nurodytus reikalavimus, t. y., be kita ko, ir specialiuosius reikalavimus.

Bylos duomenimis nustatyta, jog pareiškėjai pateikus Paraišką pagal LKC paskelbtą kvietimą, LKC ginčijamu Sprendimu nurodė, jog Paraiška neatitinka Taisyklių 27 punkto reikalavimo. Kartu su Paraiška pateikta preliminari bendros filmo gamybos darbų sutartis neatitinkanti Europos Tarybos konvencijos dėl bendros kino filmų gamybos. Remiantis Taisyklių 51 punktu, Paraiška neperduodama svarstyti ekspertų komisijai ir yra atmetama.

Pareiškėja su ginčijamu LKC Sprendimu nesutinka ir, be kita ko, skunde (2.4, 2.6 punktai) Komisijai pažymi, jog Sprendime nenurodyta, kokių konkrečių Taisyklių 4.4 papunkčio privalomų sąlygų ketinimų sutartyje trūksta, ar kurios jos dalys neatitinka. Vietoje to pateikiamas abstraktus teiginys apie „Konvencijos neatitikimą“. Toks motyvavimas neleidžia nei suprasti realaus trūkumo, nei jo pašalinti. Sprendimas nepateikia konkrečios Konvencijos nuostatos, kuri neva pažeista, konkrečių ketinimų sutarties punktų, kurie laikomi netinkamais, taip pat paaiškinimo, kodėl netaikomos kitos Lietuvos Respublikos tarptautinės sutartys, kurios aiškiai minimos tiek Kino įstatymo 3 straipsnio 2 dalyje, tiek Taisyklių 4.4 papunktyje. Tokie motyvavimo trūkumai

prieštarauja sprendimų skaidrumo ir pagrįstumo reikalavimams, taip pat paneigia pareiškėjos teisę į efektyvią gynybą (nes nėra aišku, ką tiksliai ginčyti ir kaip tikslinti dokumentus). Komisijos posėdyje pareiškėjos atstovas advokatas taip pat, pirmiausia, akcentavo Sprendimo abstraktumą, jo neatitiktį administraciniam sprendimui keliamiems reikalavimams, kadangi Sprendime nėra motyvų.

Atsakovė atsiliepime pažymėjo, kad Sprendime nurodė teisinį pagrindą, kodėl Paraiška buvo įvertinta kaip neatitinkanti nustatytų reikalavimų. Sprendime taip pat buvo nurodyta ir jo apskundimo tvarka. Nurodė, kad pareiškėja kreipėsi telefonu ir el. laiškais į LKC atstovus. Papildomomis priemonėmis buvo paaiškinta, kokiais atžvilgiais Paraiška neatitinka Konvencijos nuostatų.

Visi viešojo administravimo subjektai (įskaitant ir LKC) savo veikloje vadovaujasi viešojo administravimo principais. Tuomet pagal VAI 3 straipsnio 4 punktą, įstatymo viršenybės principas, be kita ko, reiškia, kad administraciniai sprendimai, susiję su asmenų teisių ir pareigų įgyvendinimu, visais atvejais turi būti pagrįsti įstatymais. Išsamumo principas reiškia, kad viešojo administravimo subjektas į prašymą ar skundą turi atsakyti aiškiai ir argumentuotai, nuroydamas visas prašymo ar skundo nagrinėjimui įtakos turėjusias aplinkybes ir konkrečias teisės aktų nuostatas, kuriomis rėmėsi vertindamas prašymo ar skundo turinį (VAI 3 straipsnio 5 punktas). Lygiateisiškumo principas pagal VAI 3 straipsnio 6 punktą reiškia, kad viešojo administravimo subjektas, priimdamas administracinius sprendimus, turi atsižvelgti į tai, kad įstatymui visi asmenys lygūs, ir negali varžyti jų teisių ar teikti jiems privilegijų dėl jų lyties, rasės, tautybės, kalbos, kilmės, socialinės ir turinės padėties, seksualinės orientacijos, išsilavinimo, religinių ar politinių pažiūrų, veiklos rūšies ir pobūdžio, gyvenamosios vietos ir kitų aplinkybių. VAI 3 straipsnio 9 punkte reglamentuojama, kad viešojo administravimo subjektai savo veikloje vadovaujasi, be kitų, ir objektyvumo principu, kuris reiškia, kad administracinio sprendimo priėmimas ir kiti oficialūs viešojo administravimo subjekto veiksmai turi būti nešališki ir objektyvūs.

Administracinis sprendimas – teisės aktų reglamentuotu būdu ir (ar) forma išreikšta vienkartinė viešojo administravimo subjekto valia dėl teisės taikymo, privaloma ir skirta konkrečiam asmeniui ar individualiai apibrėžtai asmenų grupei (VAI 2 straipsnio 5 dalis). Administraciniame sprendime, be kita ko, turi būti nurodyta administracinio sprendimo teisinis ir faktinis pagrindas ar kitos administraciniam sprendimui įtakos turėjusios aplinkybės, administracinio sprendimo motyvai (VAI 10 straipsnio 5 dalies 5 ir 6 punktai). Pagal Taisyklių 51 punktą, sprendime dėl paraiškos atmetimo nurodoma paraiškos atmetimo priežastis, paraiškos atmetimo teisinis pagrindas ir tokio sprendimo apskundimo tvarka.

Vienas iš gero administravimo principų yra konstitucinė nuostata, kad visos valdžios įstaigos tarnauja žmonėms (Lietuvos Respublikos Konstitucijos 5 straipsnio 3 dalis). Gero administravimo principas reikalauja, kad valstybės institucijos, priimdamos administracinius sprendimus, veiktų rūpestingai ir atidžiai, taip pat užtikrintų, kad administracinėje procedūroje būtų laikomasi visų teisės aktų nuostatų (pvz., Lietuvos vyriausiojo administracinio teismo (toliau – LVAT) 2015 m. birželio 26 d. nutartis administracinėje byloje Nr. eA-2142-624/2015). Be to, gero administravimo principas yra platus, savyje talpinantis ne vieną įvairaus pobūdžio (materialinio, procedūrinio) imperatyvą, jų tarpe ir administracinio teisinio santykio šalių bendradarbiavimą bei pareigą imtis aktyvių veiksmų, padėti, elgtis rūpestingai ir atidžiai (LVAT biuletenis Nr. 30, 2016, p. 467, 470).

Individualus administracinis sprendimas turi būti pagrįstas nustatytais faktais ir teisės aktų normomis, t. y. turi būti nurodomi pagrindiniai faktai juridinių faktų visetas), argumentai ir įrodymai, pateikiamas teisinis pagrindas, kuriuo viešojo administravimo subjektas rėmėsi priimdamas administracinį aktą; motyvų išdėstymas turi būti adekvatus, aiškus ir pakankamas; turi būti nustatytos ne pavienės faktinės aplinkybės, o būtinas ir pakankamas teisės normai taikyti (žr., pvz., LVAT 2008 m. birželio 12 d. nutartį administracinėje byloje Nr. A756-700/2008, 2009 m. balandžio 2 d. nutartį administracinėje byloje Nr. A756-422/2009, 2017 m. balandžio 4 d. nutartį administracinėje byloje Nr. eA-426-556/2017). VAI įtvirtinta individualaus administracinio akto turiniui keliamų reikalavimų taisyklė yra bendroji taisyklė, kurios paprastai turi laikytis visi viešojo administravimo subjektai, priimdami individualius administracinius aktus pagal savo kompetenciją (LVAT 2021 m. gruodžio 15 d. nutartis administracinėje byloje Nr. eA-3014-968/2021). Viešojo administravimo

subjektas, priėmęs negatyvias pasekmes sukeltą sprendimą, turi pareigą jį pagrįsti tiek teisiniais, tiek faktiniais argumentais, t. y. nurodyti priežastis, lėmusias neigiamo sprendimo priėmimą (žr., pvz., LVAT 2013 m. balandžio 22 d. nutartį administracinėje byloje Nr. A602-658/2013). Nekonkreči teisinė situacija ir konkrečių teisės normų nesusiejimas su objektyviais duomenimis (faktais) pripažintinas esminiu trūkumu, tokia pažeidimo ne tik paneigia asmens teisę žinoti teisei priešingos veikos ribas, riboja teises į teisminę gynybą, bet ir ginčui persikėlus į teismą atima galimybę pastarajam suprasti bei apsibrėžti bylos nagrinėjimo apimtį, o kartu visapusiškai bei objektyviai išnagrinėti ginčą (LVAT 2012 m. rugsėjo 25 d. nutartis administracinėje byloje Nr. A756-2359/2012).

Pagal administracinių teismų praktiką, administracinio akto priėmimo motyvai pagal VAĮ privalo būti nurodomi pačiame administraciniame akte. Skundžiamo sprendimo priėmimo motyvų nurodymas teismo proceso metu neturi būti vertinamas ir nedaro įtakos nemotyvuoto sprendimo teisėtumui (žr., pvz., LVAT 2007 m. lapkričio 5 d. nutartį administracinėje byloje Nr. A502-990/2007; 2013 m. birželio 13 d. sprendimą administracinėje byloje Nr. A502-940/2013; 2015 m. sausio 8 d. nutartį administracinėje byloje Nr. A-1-502/2015). Šiame kontekste primintina, jog LVAT praktikoje nuolat akcentuojama, kad ginčijamo administracinio sprendimo priėmimo motyvų nurodymas teismo proceso metu neturi būti vertinamas ir nedaro įtakos nemotyvuoto viešojo administravimo subjekto priimto sprendimo teisėtumui (žr., pvz., 2013 m. birželio 13 d. sprendimą administracinėje byloje Nr. A502-940/2013; 2015 m. kovo 31 d. nutartį administracinėje byloje Nr. A-1536-662/2015; 2024 m. rugpjūčio 21 d. nutartį administracinėje byloje Nr. A-702-662/2024; 2024 m. lapkričio 27 d. nutartį administracinėje byloje Nr. A-634-629/2024). Priešingai vertinant būtų pažeistos pareiškėjo teisės į gynybą (žr. LVAT 2011 m. lapkričio 2 d. sprendimą administracinėje byloje Nr. A261-2692/2011). Taigi, nagrinėjant skundžiamo Sprendimo teisėtumą ir pagrįstumą, yra vertinama, kokiais faktiniais pagrindais jis priimtas bei kokia teisinė kvalifikacija pritaikyta.

Šiuo atveju iš ginčijamo Sprendimo turinio matyti, kad Sprendime LKC konstatavo, jog, atliekant administracinės atitikties vertinimo procedūras, pareiškėjos pateikta Paraiška neatitinka Taisyklių 27 punkto, o kartu su Paraiška pateikta preliminari bendros filmo gamybos darbų sutartis neatitinkanti Europos Tarybos konvencijos dėl bendros kino filmų gamybos. Remiantis Taisyklių 51 punktu, Paraiška neperduodama svarstyti ekspertų komisijai ir yra atmetama. Komisija, vertindama ginčijamo Sprendimo turinį ir jo atitiktį minėtiems viešojo administravimo principams, VAĮ 10 straipsnio 5 dalies 5 ir 6 punktų reikalavimams, o taip pat ir Taisyklių 51 punktui, pažymi, jog iš Sprendimo turinio nėra aišku, kodėl konkrečiai pareiškėjos Paraiška neatitiko Taisyklių 27 punkto, kokios faktinės aplinkybės buvo nustatytos ir ko konkrečiai trūko (nebuvo pateikta) ir (ar) neatitiko tam tikri užpildyti Paraiškos punktai ar priedai, taip pat nėra aišku, kodėl pareiškėjos kartu su Paraiška pateikta preliminari bendros filmo gamybos darbų sutartis neatitinka Europos Tarybos konvencijos dėl bendros kino filmų gamybos. Nesant Sprendime įvardytų konkrečių LKC nustatytų faktinių aplinkybių ir jų individualaus susiejimo su taikytu Sprendimo (atmesti Paraišką) teisiniu pagrindu, Sprendimo nemotyvuotumą, jame liko visapusiškai neatskleista Paraiškos atmetimo priežastis ir tuomet nėra aišku, kodėl Paraiška buvo įvertinta kaip neatitinkanti teisės aktų reikalavimų ir atmesta. Šiuo ribojama ir pareiškėjos konstitucinė teisė į teisminę (šiuo atveju ikiteisminę) gynybą. Sprendimas dėl nurodytų priežasčių neatitinka jam, kaip administraciniam sprendimui, keliamų VAĮ 10 straipsnio 5 dalies 5 ir 6 punktų, o kartu ir Taisyklių 51 punkto, objektyvumo ir išsamumo reikalavimų. Atsižvelgiant į aukščiau minėtą LVAT praktiką, tai, kad po Sprendimo priėmimo atsakovo atstovas(-ai) telefonu siekė pareiškėjai paaiškinti, kokiais aspektais Paraiška buvo įvertinta kaip neatitinkanti Konvencijos nuostatų, ar Sprendimo priėmimo motyvus nurodė procesiniuose dokumentuose, Komisijos posėdyje teiktuose paaiškinimuose, tai nedaro įtakos Sprendimo teisiniui vertinimui, sprendžiant dėl jo motyvacijos nebuvimo. Šių nustatytų faktinių ir teisinių aplinkybių pagrindu Komisija sprendžia, kad skundžiamas Sprendimas yra naikintinas, o pareiškėjos skundo pagrindinis reikalavimas dėl Sprendimo panaikinimo tenkintinas (Lietuvos Respublikos ikiteisminio

administracinių ginčų nagrinėjimo tvarkos įstatymo (toliau – ir IAGNTĮ) 20 straipsnio 1 dalies 2 punktas).

Komisijai sprendžiant dėl pareiškėjos skundo išvestinių reikalavimų (įpareigoti LKC iš naujo atlikti paraiškos administracinės atitikties vertinimą, teisėtai aiškinant Kino įstatymo 3 straipsnio nuostatas, ir perduoti paraišką svarstyti ekspertų komisijai, jeigu nėra kitų Taisyklėse aiškiai nustatytų atmetimo pagrindų, taip pat subsidiariai (jei Komisija manytų, kad būtinas papildomas dokumentų patikslinimas) įpareigoti LKC pateikti konkretų motyvuotą trūkumų sąrašą ir suteikti protingą terminą jiems pašalinti) pagrįstumo, Komisija pažymi, kad ji nėra viešojo administravimo institucija ir neatlieka viešojo administravimo funkcijų, todėl neįpareigoja viešojo administravimo subjekto priimti konkretaus turinio administracinį sprendimą, o gali tik įpareigoti iš naujo atlikti veiksmus, kurie pripažinti atliktais nesilaikant teisės aktų reikalavimų. LVAT praktikoje, kuria savo veikloje vadovaujasi ir Komisija, nurodyta, kad teismas nėra viešojo administravimo institucija ir neatlieka viešojo administravimo atitinkamoje srityje, tik sprendžia ginčus dėl teisės. Viešojo administravimo institucijai nepriėmus teisėto sprendimo, administracinė procedūra tampa nebaigta. Teismo veikla veikti vietoje vykdomosios valdžios institucijų nebūtų suderinama su Lietuvos Respublikos Konstitucijoje įtvirtintu valdžių atskyrimo principu (žr., pvz., LVAT 2020 m. vasario 12 d. nutartį administracinėje byloje Nr. A-486-575/2020). Kaip jau minėta, Taisyklių 50 punkte nustatyta, kad būtent LKC darbuotojai projekto paraiškos administracinės atitikties vertinimo metu nustato, ar paraiška ir pridedami dokumentai atitinka Taisyklių I–V skyriuje nurodytus reikalavimus; užpildo Paraiškos administracinio vertinimo lentelę. Taip pat LKC darbuotojai projekto paraiškos administracinės atitikties vertinimo metu nustato, ar paraiškoje yra techninio pobūdžio trūkumų ir ar yra poreikis kreiptis į pareiškėją dėl jų pašalinimo (Taisyklių 52 punktas); ar reikalingi patikslinti duomenys patenka (nepatenka) į Taisyklių 53 punkte nurodytą išimtį. Tik paraiškų administracinės atitikties vertinimo reikalavimus atitinkančios paraiškos perduodamos svarstyti ekspertų komisijai (Taisyklių 54 punktas). Taigi, tik tinkamai įgyvendinus projekto paraiškos administracinės atitikties vertinimo procedūrą, paaiškėja, ar projekto paraiška bus įvertinta, kaip atitinkanti šios procedūros reikalavimus ir galės būti perduota svarstyti ekspertų komisijai. Komisija neatlieka veiksmų už viešojo administravimo subjektą, šiuo atveju už LKC.

Komisijai nustatčius, kad skundžiamas Sprendimas neteisėtas bei dėl to naikintinas, Paraiškos nagrinėjimo procedūra (kurios metu atliekamas Paraiškos administracinės atitikties vertinimas) liko neužbaigta, todėl Komisija, vadovaudamasi IAGNTĮ 20 straipsnio 1 dalies 4 punktu, sprendžia, kad LKC įpareigotinas pagal teisės aktų reikalavimus iš naujo atlikti pareiškėjos pateiktos Paraiškos administracinės atitikties vertinimą, o pareiškėjos skundo išvestinis reikalavimas dėl atsakovo įpareigojimo atlikti veiksmus yra tenkintinas šiame sprendime nurodyta apimtimi. Kiti pareiškėjos skundo išvestiniai reikalavimai atmestini, kadangi pagal aukščiau nurodytus Taisyklių reikalavimus tai, ar yra (nėra) pagrindas atsakovui kreiptis į pareiškėją pašalinti trūkumus, perduoti Paraišką svarstyti ekspertų komisijai, paaiškės būtent atsakovui atliekant(-us) Paraiškos administracinės atitikties vertinimą (IAGNTĮ 20 straipsnio 1 dalies 1 punktas).

Vadovaudamasi Lietuvos Respublikos ikiteisminio administracinių ginčų nagrinėjimo tvarkos įstatymo 20 straipsnio 1 dalies 1, 2 ir 4 punktais, 22 straipsnio 1 dalimi, Komisija

n u s p r e n d ž i a:

Panaikinti atsakovo Lietuvos kino centro prie Kultūros ministerijos 2025 m. gruodžio 9 d. sprendimą Nr. S-1028 „Dėl vaidybinio ilgametražio filmo gamybos darbų projekto paraiškos „Kavinė Neringa“.

Įpareigoti atsakovą Lietuvos kino centrą prie Kultūros ministerijos pagal teisės aktų reikalavimus iš naujo atlikti pareiškėjos uždarnosios akcinės bendrovės „Tremora“ pateiktos vaidybinio ilgametražio filmo gamybos darbų projekto paraiškos „Kavinė Neringa“ administracinės atitikties vertinimą.

Kitą pareiškėjos uždarnosios akcinės bendrovės „Tremora“ skundo dalį atmesti kaip nepagrįstą. Sprendimą per vieną mėnesį nuo sprendimo priėmimo bylos šalys turi teisę apskųsti Regionų administraciniam teismui Lietuvos Respublikos administracinių bylų teisenos įstatymo nustatyta tvarka.

Komisijos posėdžio pirmininkė

Inga Morkvėnienė

Komisijos nariai

Eglė Bilevičiūtė

Žydrūnas Plytnikas